

Jonatán és Dávid csodálatos magatartása – Zac Poonen

Noble Attitudes of Jonathan and David by Zac Poonen

<http://www.cfcindia.com/wftw/noble-attitudes-of-jonathan-and-david>

Az 1 Sámuel 18-ban egy csodálatos magatartásról olvashatunk, amelyet Jonatán, Saul fia tanúsított Dávid felé. Jonatán kétségtelenül idősebb volt Dávidnál és a trón örököse is volt. Ezért gyűlölhette volna Dávidot, mert olyan népszerű volt Izraelben és ezért fenyegetést jelentett számára. Ehelyett azonban egy tiszta szeretet és tisztelet volt a szívében Dávid felé. Ez azt mutatja, hogy Jonatán olyan ember volt, akit jobban érdekelt Isten dicsősége és Izrael java, mint a saját haszna. Őt nem gyötörte a féltékenység, mint az apját, Sault. A szíve szabad volt Dávid felé. Odaadta Dávidnak a felső ruháját, a kardját és az íját, ami által azt mondta: "Itt vannak, Dávid. Ezek odaadása által azt fejezem ki, hogy te vagy a trón örököse (felsőruha) és sosem fogok harcolni ellened (kard és íj). Meghajtom magam előtted" (1 Sámuel 18.4). Micsoda csodálatos ember volt Jonatán. Az 1 Sámuel 14-ben az Istenben való hitéről olvashatjuk, ami által győzedelmeskedett a filiszteusok felett, itt pedig azt látjuk, hogy teljesen szabad a féltékenységtől és kész elfogadni Isten felkentjét.

Csodálkozom, amikor egy idősebb testvér elismeri Isten kenetét egy fiatalabb testvéren és megengedi a fiatalabb testvéreknek, hogy átvegye a vezetést a szolgálatban. Csodálatos példája ennek Barnabás is. Az Apostolok cselekedete 13.2-ben arról olvashatunk, hogyan hívta el Isten „Barnabást és Pált” az Ő munkájára. Barnabás idősebb és tapasztaltabb volt Pálhoz képest, ezért természetes volt, hogy az ő nevét említi az ige először, de nagyon hamar ez „Pál és Barnabás”-ra változott (42. vers). Hogyan? Barnabás engedelmesen a háttérbe húzódott, amikor meglátta a nagyobb kenetet a fiatalabb testvéren, Pálon. Milyen hatalmas erőt képviselne Jézus Krisztus gyülekezete a földön, ha több olyan ember lenne, mint Jonatán és Barnabás, akik nem keresnek a maguk hasznát és egyáltalán nem lennének féltékenyek, hanem helyette, egyedül Isten dicsőségét keresnek, és azért élnének, hogy támogassák azokat a fiatalabb testvéreket, akik nagy kenettel rendelkeznek. .

Az 1 Sámuel 24.4-5-ben látjuk Dávid csodálatos viselkedését, amikor könnyöretet tanúsított Saul felé és megkímélte az életét. Dávid lelkülete meggyőzte Sault, mivel csak egy kis darabot vágott le a ruhájából, amit azért cselekedett vele, hogy megmutassa neki, hogy megölhette volna, ha akarta volna. Annak ellenére, hogy Saul könnyekre fakadt, amikor meghallotta ezt, hazament és egy kis idő múlva ismét elkezdett Dávidra vadászni. (1 Sámuel 26.2). A féltékenység, a harag és a gyűlölet időről időre elhatalmasodott rajta, mint a hullámok a homokos tengerparton, ha nem foglalkoznak azzal mélyrehatóan.

Az 1 Sámuel 30 arról ír, hogy Dávid nehéz helyzetben találta magát, amikor az embereivel csatába ment, az amálekíták pedig közben lerombolták a várost, ahol az embereinek családja élt és a családjaikat foglyul ejtették. A helyzet annyira reménytelen volt, hogy minden embere sírva fakadt és még szemrehányást is tettek

Dávidnak a kialakult helyzetért. Halálra akarták kövezni őt (6. vers). Azt követően azonban a következő kedves szavakat olvashatjuk: "Dávid azonban megerősítette magát az Úrban" (6. vers). Micsoda követésre méltó példa ez számunkra, amikor még a barátaink is ellenünk fordulnak! Dávid ismét az Urat kereste és az Úr azt mondta neki, hogy vegye üldözőbe az amálekítákat és biztosította őt, hogy mindent vissza fog szerezni (8. vers). Dávid azonban nem tudta, hogy merre menjen, és hol találja meg az amálekítákat. Csodálatos látni, hogy Isten hogyan vezette őt el hozzájuk: egy egyszerű jócselekedet által egy haldokló idegen felé. Dávid és az emberei láttak egy egyiptomi embert a sivatagban kómában, félig holtan feküdni. Gondoskodtak róla, adtak neki enni és inni. Amikor magához tért, felfedezte, hogy az amálekíták magára hagyták a sivatagban, mert beteg volt (1 Sámuel 30.11-13). Ő volt aztán az az ember, aki elvezette Dávidot az amálekítákhoz. Ez arra tanít minket, hogy Isten megjutalmaz bennünket, amikor jóindulattal vagyunk az idegenek felé. Így aztán Dávid megtalálta és legyőzte az amálekítákat. Azt követően háromszor írja az ige, hogy "Dávid visszaszerzett mindent", amit az amálekíták elraboltak (1 Sámuel 30.18-20) – egy csodálatos kép arra, hogy Jézus visszaszerez számunkra mindent, amit a Sátán elrabolt tőlünk!

Amikor a harc véget ért Dávid visszatért a táborba. Dávid 200 embere, akik túlságosan kimerültek voltak ahhoz, hogy kövessék Dávidot a harcba, ők a táborban maradtak, hogy gondoskodjanak Dávid javairól. Dávid néhány embere ekkor azt javasolta, hogy a csatában szerzett zsákmányból ne adjanak azoknak, akik nem harcoltak. Itt ismét láthatjuk azonban Dávid nagy szívét. Azt mondta, hogy akik a táborban maradtak és a hadifelszerelésre vigyáztak, azoknak ugyanolyan mértékben kell részesülniük a harcban szerzett zsákmányból, mint azoknak, akik harcba mentek és küzdöttek. Attól a naptól fogva ez törvény volt Izraelben (1 Sámuel 30.21-25).

- § -

Ez az írás - változtatás nélkül - szabadon terjeszthető a szerző nevének és a CFC honlapcímének megadásával: www.cfcindia.com

Fordította: Abonyi Sándor (<https://keskenyut.wordpress.com>)